

A photograph of a woman with her hair in a ponytail, seen from the back and side. She is wearing a white bra and a black, high-waisted, knee-length skirt. She is standing in a bathroom, adjusting the back of her bra with both hands. She is wearing high-heeled shoes with a red and black pattern. The background shows a bathroom sink and a window with light coming through. The overall lighting is warm and soft.

Jakub Roland

Asistent generální ředitelky

Asistent generální ředitelky

Jakub Roland

OFTIS

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu autora, s výjimkou krátkých citací nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení nebo reklamy.

Všechny události a osoby příběhů jsou fiktivní.

Tereзка

Je mi šest a už dávno nevěřím na to, že mne přinesl čáp. Seběhlo se to úplně jinak. Ptala jsem se na to několikrát mámy. Máma tvrdí, že to nic pěkného nebylo. Že to bylo docela hnusný. A máma taková slova normálně neříká. Tak to asi opravdu hnusný bylo. Proto mi to nechce říct. Ostatní holky mají doma tátu. Nebo ho aspoň znají. Já jsem svého tátu dlouho neznala, potkala jsem ho až později. Taky to nebylo nic pěkného. A taky o tom je tenhle příběh.

Veronika

Lil ze mne pot. Nemohla jsem popadnout dech. A hlavně těch zpropadenejch dvacet kilo ne a ne dostat po desáté za sebou nad hlavu. Zaber, holka, zaber, ten poslední je nejdůležitější! Po něm přijde úleva a slastné pocity. Tlačila jsem ta závaží nad hlavu, tlačila jsem vším. Břichem, prsama, rukama, ramenama, zádama, prostě vším. Ještě kousek, ještě kousíneček, už jenom propnout ruce, ach, uf, teď! Už je to tam!

Pomalu jsem činku z posilovacího stroje spustila a sesunula se na lavici. Bože! Takhle se trápit. Copak tolik stojí krásná postava? Rychle jsem oddechovala a lovila v sobě omamné pocity. Endorfiny by se měly dostavit. Měly mé tělo pokropit zdravou drogou. Představovala jsem si, jak mi proudí tělem, jak mi přinášejí krásu, zdraví a šťastné pocity.

Fungovalo to! Tělo se mi zahřálo a najednou jsem se vznášela. Duch mi bloudil někde vysoko v oblacích. Krása! Všechno na mém dokonalém mladém těle fungovalo, úplně jsem kvetla. Ano, kvetla jsem jak nekrásnější květina.

Zvedla jsem hlavu, otevřela oči a první, co jsem uviděla, byl obrovský svalnatý chlap. Takovej ten samec, co se rodí jednou za deset let. Samej testosteron. Vypadal trochu jak ten americký herec, co vždycky všechny padouchy zmlátil. Bohaté hnědé vlasy, uhrančivý pohled, hnědorezáté vousy, navenek klidný, ale uvnitř sopka, která se chystá explodovat. Jak jen se jmenoval? Už to přece jen byly starší firmy. Norris? Jasně, Chuck Norris! Má paměť mě nikdy nezklamala. Taky z něj lil pot, tělo se mu lesklo jak naolejované. Měl na sobě červené tílko a černé trenýrky, které mu napínal pořádný penis. Všechno na něm bylo tvrdé. Byl to samec v říji. Dostala jsem šílenou chuť na sex. Všechny ty endorfiny získané z fyzické námahy se mi přelily mezi nohy a teď se mnou cvičily.

Ovládly mě pudy. Dvacet let jsem se kontrolovala. Dvacet let jsem byla samá disciplína, dobré chování, úcta k inteligenci a pohrdání vším, co nemělo IQ nad sto čtyřicet.

Podíval se na mne. Měl tvrdý pohled. Hodně si o sobě myslel. Určitě kvůli těm svalům. Jak nejsilnější lev v africké savaně. Jeho pohled mnou pronikl, nejprve do očí, pak do mozku, pak se dostal do krve a skrz krev do rozkroku. Všechno mi směřovalo do rozkroku a tam se to vařilo. Páni, já ztrácela kontrolu! A vůbec mi to v tu chvíli nevařilo. Měla jsem chuť zhřešit, měla jsem touhu poprvé v životě zapomenout na sebekontrolu. Teď a nebo nikdy! Tak to radši teď ...

Zaostřila jsem na něj pohled. Přejela jsem mu tělo od hlavy až k jeho údu, kde jsem setrvala déle, než se slušelo. Normálně byl vzrušenější. Podívala jsem se mu do očí. Chtěl mě. To zvíře mě chtělo. Představovala jsem si, jak si mě vezme. Chtěla jsem to drsně, chtěla jsem v sobě cítit to dělo, byla jsem ta země, do které prostě musela vstoupit ta jeho plně vyzbrojená armáda a nastolit tam konečně řád a pořádek.

Přišel ke mně.

„Vypadáš dobře, kočko!“

Bože, fakt to byl jen samec bez mozku. Jasně, že vypadám dobře, ty zoufalče, vždyť jsem krásná ... vždycky jsem všechny trumfla svou krásou. Tak krásná, tak mladá, tak sexy.

„Máš tady auto?“

„Jasně, kotě. Vidím ti na vočích, vo co ti de!“

„Tak to jsem opravdu ráda, že si rozumíme. Jdeme?“

Takhle jednoduché to bylo. Žádné oťukávání, žádné randění, žádné kecy, jen rovnou na věc. Aspoň to bylo efektivní. Efektivitu já milovala. Kriste, jak já ho potřebovala cítit v sobě.

Vzal mne za ruku a odváděl si mne. Dělej si se mnou, co chceš, pomyslela jsem si. Jen rychle, hlavně rychle! Zastavil se u skříňky, kde si vyndal ledvinku s klíčky od auta. Zírala jsem na jeho mohutná záda a svaly přetéající ramena, ze kterých stále stékal pot. Za chvíli mne bude tohle tělo drtit.

„Dělej,“ popoháněla jsem ho. „Trvá ti to moc dlouho.“ Nemohla jsem to vydržet, nemohla jsem si pomoci.

Sebral ledvinku a znovu mne chytil za ruku. Měl dlaň dvakrát tak velkou jak ta moje a táhl mě pryč. Táhl mě, jak si v pravěku lovcí mamutů tahali za vlasy ženský do jeskyně. Skoro jsem si to přála zažít. Vlezli jsme do výtahu a tam se na mně přisál. Zatlačil

mne do kouta výtahu a jen zázrakem jsme neprorazili stěnu. Drtil mi rty, prsa, zadek. Nedal se zastavit. Nikdo ho zastavit nechtěl. Jeho ruce byly všude. Byl drsněj. Žádný hlazení, jen tvrdý hmaty. Vepředu jsem cítila jeho nástroj. Armageddon! Vzpomněla jsem si na ten film, co tam pořád Bruce Willis lámal ty vrtáky a nemohl se provrtat do toho meteoritu. S tímhle jeho vrtákem by neměl problém. Takhle jsem ho vzrušovala! On byl samec a já se změnila v samici, která potřebovala udělat pořádek v prioritách.

Když výtah dosedl, tak mne pustil a já se skoro sesula na zem. Nohy mi vypovídaly službu. Všiml si toho. Asi byl blbej, ale měl zvířecí inteligenci. Reagoval na pohyb. Chytnul mne tou jeho prackou a nesl mne ven. Venku stáli nějací panáci v oblecích, ale rozrazil je druhou tlapou a už jsme byli v garážích.

„Vypadáš hotová, zlato.“

„Hlavně dělej, kovboji. Dělej a neutrácej čas a síly na zbytečná slova.“

Zachechtal se. Jak motorová pila. Ne, spíš jako jelen v říji, když řve na lesy.

Další minuty už mám jen v mlze. Otevřel auto, hodil mne na zadní sedadlo, serval ze mne přiléhavý sportovní úbor, plácnul mne párkrát přes zadek, rozmačkal mi ňadra, projel prstem v rozkroku, vyndal si svůj nástroj, nasadil ochranu a posadil si mne na ten svůj vrták z Armageddonu a přirazil. Áááách, hlasitě jsem vzdychla. Ovládla mne rozkoš, bolest a zase rozkoš, nevnímala jsem, co se děje, třásla jsem se extází. Kriste Ježíši!!

Pak bylo najednou po všem. Nadzdvihl mne a posadil vedle sebe.

„Teda to byla jízda, krásko,“ zachrčel mi do ucha.

Chvilí bylo ticho. Ve mně doznívala ta exploze, on se jen tak pochechtával a přitom mi masíroval zátylek. Najednou mi začalo docházet, co jsem to udělala. Najednou mi to všechno sepnulo. To jsem byla já? Já, která se chtěla dostat až na vrchol světa? Já, pro kterou byl úspěch všechno? Takhle jsem se spustila? Tady šukám jak zvíře s totální nickou ve špinavým autě v temném podzemním parkovišti? Hruža! Hnus! Ostuda! Co kdyby mne viděl někdo z mých známých? Co kdyby mne někdo vyfotil a zveřejnil to? Co když tady jsou nainstalované nějaké kamery? Já si nemohla dovolit dělat chyby. Lidi jako já nedělají chyby.

Pohlédla jsem na něj. Už jsem na něm neshledávala pranic zajímavého, vůbec mne nevrušoval. Ošklivil se mi. Připomínal

mi moje selhání. Byl zrcadlem mé nedokonalosti, kterou jsem nikdy nechtěla poznat.

„Co je?“ zeptal se.

„Nic,“ odsekla jsem. „Hele, užil sis to a to je všechno. Jdu pryč a ty na mě zapomeň. Každý jsme z jiného světa, jasný?“

Díval se na mě a mračil se. Vypadalo to, že mi chce dát facku. Následky jeho facky by mi nemuseli opravit ani na nejlepší klinice plastické chirurgie. Otevřela jsem dveře auta a chtěla vypadnout. Sevřel mi ruku do svěřáku svých prstů. Nemohla jsem se pohnout.

„Já vás znám,“ pravil, „tyhle chytrý paničky, co si žijou v luxusu a občas dostanou chuť na pořádnýho chlapa. Na to sme vám dobrý, co? Víš, co seš? Seš obyčejná kráva! Až tě to zase popadne, tak přílezeš s prosíkem. Vypadni, než tě zmlátím. Nic jinačího si nezasloužíš. Vypadni, ty krávo pitomá!“

Celý zbrunátněl, na krku mu naběhly obrovské modré žíly a pohledem by vraždil.

Šel z něj strach a každým slovem se rozehríval. Najednou mě pustil. Utíkala jsem pryč a přitom si uvědomovala, že se mu podařilo dostat se mi těmi slovy pod kůži. Taky jsem byla ta panička, která občas potřebuje samce? Proboha. Nesmysl. Nesmysl! Vytěsnila jsem toho blbečka z mysli. Stejně už ho nikdy neuvidím. Chybovala jsem a jediné, co se teď dá udělat, je tu chybu už nikdy neopakovat a zapomenout. Zapomenout, aby mi ty myšlenky neotravovaly duši.

Tenkrát, před pár lety, jsem věřila, že už ho nikdy neuvidím. Bohužel jsem se mylila.

Dan

Pamatujete si na toho frajera, co ho hrál Hugh Grant v Deníku Bridget Jonesové? Takovej ten krásnej, bohatej, zkažený chlap? Cynickej, vtipnej, dobrodružnej? Bohém, který kašlal na světové problémy a užíval si neřestí života. Tak takovej jsem byl já.

Mé jméno je Dan.

Každý z nás má kořeny povahy v dětství. Mé dětství bylo šťastné a pohodové. Naši se měli rádi, byli na tom dobře finančně a žádné

problémy, jak svoje, tak ostatních, na mne nepřenašeli. Když se řekne dětství, vybaví se mi smích, dětské hry, teplo matčiných tváří a pevnost tátových paží. Usínání při četbě nejdříve pohádek a později dobrodružných příběhů. Vánoční stromky vznášející se na hoře dárků. Zimní dovolené v Alpách překypujících bělostným sněhem. Letní dovolené u těch nejmodřejších moří a na nejpísčitéjších plážích. Byl jsem milovaný a obletovaný jedináček. Byl jsem pohodář a klid'as, kterého jen máloco dokázalo rozhodit.

Mé dospívání bylo klidné a nepřinášel jsem si z něho do dospělosti žádné mindráky. Po mámě jsem zdědil přitažlivou tvář a po tátovi sportovní postavu. Nezájmem děvčat jsem rozhodně netrpěl a kamarádů jsem měl vždy spousty. Životem jsem proplouval snadno. Někdy jsem se až divil, jak se mi ve všem dařilo. Věřil jsem, že mám štěstí. Proč, to jsem nevěděl, ale nebylo to důležité.

Na prahu dospělosti jsem zjistil, že mi chybí základní vlastnost k tomu, abych byl dle běžných měřítek úspěšný. Ctižádost. Asi to bylo tím, že jsem nikdy nemusel opravdu o nic usilovat, protože jsem všechno měl. Fajnové věci, krásné holky, pohodovou povahu, talent na sport, inteligenci. Ctižádost mi chyběla, ale zato jsem měl něco, co má málokdo. Já se uměl narodit těm správným rodičům.

Rodiče se zabili při autonehodě, když mi bylo dvacet. Ještě předtím, než k té tragédii došlo, získali v restituci půlku luxusní ulice v centru Prahy. Jejich smrt mne poslala na půl roku do psychiatrické léčebny. Když jsem pak opouštěl omšelou budovu ústavu, byl jsem boháčem, zajištěným do konce života.

Ještě dnes, po mnoha letech, jsem překvapen, kolik peněz jsou lidé ochotni zaplatit za správnou adresu. Miliony a miliony. Když jsou ochotni tolik platit, já nemám problém tolik utrácet. Oni platí, já rozhazují. Bez uzardění, bez výčitek a bez hany. Proč...? Když jsem opouštěl brány toho léčebného ústavu, byl jsem nejen boháčem, ale i cynikem života. Já své rodiče strašně miloval. Byli milí, hodní, zlatí, úspěšní. Byl jsem jejich jediné, obletované, vysněné dítě. Byl jsem jejich naděje, štěstí, smysl života. Oni pro mne byli kotvou života. Byli tak mladí, když umřeli. Ach, tak mladí. Jak věkem, tak vzhledem. Ten svět je tak nespravedlivý... Něco

se ve mně zlomilo. Pochopil jsem, jak je ten život křehký a jak v jediném okamžiku může zmizet, bez ohledu na to, jak dobře či bídne jste se doposud chovali. Ztratil jsem iluze. Rozhodl jsem se rezignovat na veškeré lidské ambice. Rozhodl jsem se stát bohemem života, aniž bych do něj nějak zasahoval. Chtěl jsem ho jen pozorovat. A vybírat si z něj to nejlepší. Ženy, pití, jídlo, zážitky, knihy, hudbu, filmy, luxus.

Podle měřítek moralistů jsem byl docela zkažený člověk.

O ty krásné baráky, co vlastním, se mi starají právníci. Já jen kasíruju. Rejžuju. Jsem takový sympatický zlatokop bez dřiny.

Samozřejmě nepracuji. Proč taky? Práci považuji za zbytečnost a zastaralou věc. Veskrze nemoderní a nudnou. Nešťastnou věc. Jak může být lidská bytost spokojená, když musí každý den dělat to samé? Uspěchané cesty do práce. Celodenní koukání na ty pořád stejný ksichty. Děláním věcí, které nemají význam. Poslouchání a snaha zalíbit se šéfovi s diplomem totálního idiotismu zvaného MBA. Neustálé předstírání, že opravdu pracujete. Bezchutné nebo spíše nechutné obědy v kantýně. Cesty z práce často za tmy a v dopravní zácpě ... To vše za pár kaček. Směšné. To já si každý den dělám, co chci.

Svět je mi ukradený. Všechny ty ideály a tvrzené pravdy ... Jak směšné! Baví mě historie. Historie mne naučila, že všechny pravdy, které kdy byly hlášány a často zalévány potoky krve, byly postupem času vyvráceny. A tak to bude i s těmi dnešními. Život nemá smysl. Tak proč bych ho hledal, proč bych se namáhal? Upřímně zde prohlašuji, že nechci spasit planetu, nechci vyřešit chudobu, nechci zachránit kdejakýho brouka a kdejakou žížalu. Nechci nic zachraňovat a nechci nikomu škodit. Nikam to nechci dotáhnout.

Jsem svým způsobem bezstarostný. Nemám nouzi, nemám závazky, všeho se mi dostává. Noviny nečtu, zprávy neposlouchám. Nelžu a dívám se lidem do očí. Posílám pravidelně peníze na konto Světluška, protože mám hrůzu z toho, že bych jednou oslepl.

Čas zacelí všechny rány, aspoň se to říká. Ne úplně a ne všechny, ale něco pravdy na tom je. Já se z té tak nesmyslné a nespravedlivé smrti svých rodičů nikdy úplně nevzpamatoval ... nicméně, postupně ta hrůza ztratila na ostroti a aktuálnosti a já časem zase kus své bývalé osobnosti našel. Trochu pohody se mi do života vrátilo. I za to jsem jim vděčil, určitě to bylo tím fantastickým dětstvím, které mi dopřáli. Každé dva měsíce jsem jim za to nad jejich hrobem pod vysokými duby poděkoval.

Ještě se vracím k Hugh Grantovi a k tomu bezvadnému filmu o Bridget Jonesové. Pamatujete si tu scénu, kdy Bridget říká:

„To je hrozný, co se děje v Čechách, ne?“

A Hugh Grant odpovídá:

„Na Čechy já seru, pojďme se bavit o sexu.“

Tak takový jsem já.

Veronika

Život musí mít řád. Věci musí mít řád. Den musí mít plán. Time management je cesta k úspěchu. Každá hodina musí být využita. Žádná minuta nesmí přijít nazmar. Musíte mít svůj cíl. Kdo nemá cíl, nedojde nikam. Já byla předurčena k dosažení velkých cílů.

Můj život měl řád. Dobře vychovaná, vždy vzorná a upravená, citlivá. Ve škole samé jedničky a čisté punčocháčky. Co na tom, že říkali, že jsem šprtka? Já se jim jen smála. Kde dneska všechny jsou, no, kde jsou? Připravují chlebíčky v lahůdkách? Vyndávají boty z krabic u Bati? Odpovídají na stupidní maily? Z nudy pomlouvají kolegy na státním úřadě? Ach, je mi jich líto. Je mi vás líto.

Na gymplu jsem byla hvězda, nejlepší ve škole, vítězství v matematické olympiádě pro celou republiku, literární talent, hlavní redaktorka školního časopisu (v podstatě jsem ho dělala celý sama). Miss školy vyhlášená pravidelně na maturitním plese dle amerického vzoru. Jistě, vyhrála bych i Miss mokré tričko, kdybych se toho zúčastnila. To však bylo pod moji úroveň, uvádím to jen proto, abyste byli v obraze. Jo a ten gympl, to nebyl jen tak nějaký gympl, ale byla to škola, která měla pár tříd pro geniální

děti, Menza program se tomu říkalo. Kdo nevíte, co je to Menza, tak to je pro ty s velmi vysokým IQ. Už vám to dochází?

Tři vysoké školy jsem zvládla za čtyři roky. Právní. Ekonomickou. Psychologii. Prospěchová stipendia na všech. Hospodářské právo. Ekonomika obchodu. Všeobecná psychologie. Vše mi šlo hladce.

Vždyť říkám, když máte plán, víte, co chcete, jste velmi, velmi chytrí a ještě ke všemu vypadáte jako já (krása otevírá dveře, ne?), tak prostě musíte být úspěšní.

Počkejte, aby byl ten obrázek kompletní, musím ještě dodat, že já fakt dřela. Večery, víkendy, prázdniny. Na brigádách ve skvělých firmách. Takže ne jenom talent, ale obrovská vůle a píle. S opovržením se dívám na všechny ty, kteří uvěřili, že úspěchu můžete dosáhnout bez dřiny. Nic není bez dřiny a už vůbec ne bohatství a sláva. Jasně, je pohodlnější věřit, že vám něco spadne samo do klína. Vy naivní chudáci, proberte se, vykasejte si rukávy a začněte makat, jestli chcete něco znamenat. Tak dost, tahle knížka není o vás, ale o mně.

Páni, já už na brigádách zjistila, že jsem i bez dlouholeté praxe lepší než mnohá manažerská esa.

Vyšla jsem ze školy a byla jsem připravená dobýt svět. Byla jsem připravená jak přede mnou nikdo jiný. Věděla jsem, že můžu svět měnit do podoby, která by mi vyhovovala. Nic pro mne nebylo nemožné. Já neměla limity, měla jsem celý vesmír k uskutečnění svých snů.

Po škole přede mnou stál zástup skvělých nabídek na práci od nejžádanějších firem. Kriste, já měla víc nabídek, než mají na pracáku za celý rok. Ani slza mi neukápla, když jsem někde četla, že průměrný nástupní plat vysokoškoláků se pohybuje kolem dvaadvaceti tisíc. Já měla nabídky pětkrát vyšší.

Zajímá vás můj osobní život? Asi si říkáte, že žádný nebyl, co? Furt jenom dřela, šprtka jedna. Tak to pozor, to se mýlíte.

S chlapci jsem chodila vždy v úterý a v sobotu. Jak jsem řekla, život musí mít řád. Nejdřív jsme to tak nastavili s mamkou a tatínkou v letech na gymplu a já si na to tak zvykla, že jsem to dodržovala i později na vejšce. Mělo to řád a dostatečný rytmus. Stejně jsem po pár hodinách s chlapem měla pocit, že bych mohla dělat něco důležitějšího než plytký kec, trochu muchlování a později i sexu. Rozkoš byla fajn, ale tak maximálně jednou dvakrát týdně. Později jsem to zredukovala jen na soboty a pak už i jen na občasné soboty. Moje afrodisiakum se jmenovalo úspěch.

Kamarádky jsem neměla. Žádná škoda. Proč? No, za prvé jsem je nepotřebovala a za druhé ty, se kterými jsem si měla co říci, byly stejně ctižádostivé jako já a brzy jsme si lezly na nervy. No a ty ostatní mi nestačily.

Takže tady mne máte. Krásná ženská, postava jako lusk, tvář jako reklama na kosmetiku Dior, znalostí více než má polovina Česka, pracovní nasazení vyšší než stádo mravenců, lokty ostré jak samurajský meč, sebevědomí vysoké jak Eiffelovka. Slabiny? O žádných jsem nevěděla. Říká se, že člověk by měl znát své slabiny. Jenže já je neměla a jen tak si je vymýšlet, aby to vypadalo věrohodně, to se mi fakt nechce. Obzvláště ne před vámi.

Měla jsem dceru. Šest let. Terezku. Ta holčička byla jediná věc, která nebyla plánovaná. Ta holka byla produktem největší chyby mého mladého života.

Dan

Byl krásný den. Sobota v květnu. Moc jsem soboty nesledoval, protože jsem měl volno furt, ale dnes jsem si výjimečně pustil rádio a tam to říkali. Na jedné stanici sršeli nepřírozně nadšenými hlasy, ze kterých se mi dělalo špatně, na jiné zas posluchače krmili kulometem tragických událostí a negativních zpráv. Raději jsem to hned vypnul, aby mi nekazili den. Proč vědět víc, než je potřeba?

Válel jsem se v posteli a přemlouval své tělo, aby vstalo. Kolik vlastně je? Přetočil jsem se na bok tak, abych viděl skrze záclony na nedalekou pražskou věž, kde byly nějaký starý hodiny. Půl

jedenáctý, je to možný? Vůbec se mi nechtělo vstávat. Ale vůbec ne! Tak jsem to nechal plavat. Dálkovým ovladačem jsem pustil na plný pecky rockový balady od Nazaretů a pokračoval ve válení. Za nějakou dobu jsem je vypnul a chvíli si četl. Něco o hrdinné obraně Malty proti obrovské přesile Muslimů pár století tomu nazad. Knihu jsem odložil v okamžiku, kdy začalo vítězit mé špatné svědomí, že bych přece jen měl opustit pelech. S bolestným: „Auu, ach jo,“ jsem přeci jenom vstal. Někdy je i válení namáhavý!

Dopotácel jsem se do kuchyně, dal si silnou kávu a malého frťana na zdraví a došlo mi, že je život náramnej. Mohl jsem tu sobotu dělat cokoliv. Další z nekonečné řady dnů, kdy jsem si mohl dělat, co jsem chtěl. Cokoliv, na co jsem pomyslel. Jak to psali v jedné knížce. Netrapte se, právě teď se můžete rozhodnout změnit svůj život. Mimochodem, co jsem to dělal vlastně včera? Snažil jsem se si vzpomenout. Dny mi podivně splývaly. Asi to je posláni času, jen tak plynout bez ohledu na nás. Jo, aha, už vím. Byl jsem několik hodin v jednom velikým nákupním centru. Prošel jsem pár luxusních obchodů a vybral si několik pěkných zbytečností. Většinou mé oblíbené značky Marlboro Man, Levi Strauss, Hudy sport a tak. Pak jsem poobědval pizzu Diavola utopenou v ostrém olivovém oleji a pokecal s majitelem restaurace, šarmantním rozesmátým Italem. Pokračoval jsem v kavárně nad čerstvě zakoupenou knihou a nakonec zhlédl dva nové filmy v multikině. Večer jsem si zašel s kamarádem na pivo.

Co budu dělat dnes? Pustil jsem si internet a jen tak brouzдал virtuálním světem, zda nenajdu nějakou inspiraci. Plavecký bazén a sbalit tam nějakou kočku? Sportovní zápas s pivem, mastnejma brambůrkama a nesmyslným pokřikováním na hráče? Hrálo se dnes nějaké finále nějakého kolektivního sportu. Puk tam honili, nebo co? Určitě by mne to pohltilo a vynervovalo, vždycky někomu fandím a hrozně mne štve, když nevyhrajou. A když to skončí, tak začnu pochybovat o svém zdravém rozumu, který mi dovolil se rozčilovat nad takovou nesmyslnou aktivitou. Už zítra nebudu vědět, jak hráli a kdo dával gól. Zase kino? Poslední dobou mi všechny filmy přišly blbější a blbější. A to geometrickou řadou! Koncert populární zpěvačky? Určitě ne. Ta, co měla vystupovat, byla stará a vytahaná jak dědovy kalhoty a ani plastika to nezachránila. Bez techniky by už dneska nevzrušila ani školu pro nedoslýchavé.

Thajská masáž? Thajky byly fajn, ale občas vás po jejich masáži bolelo tělo víc než před ní. Výlet někam do přírody? Příroda byla oukej na obrázku nebo z okna hospůdky, ale v reálu tam byli komáři, vítr, vedro nebo zima a na ta nejbáječnější místa často nevedla silnice ani lanovka. Člověk se tam musel trmáčet pěšky a to byla pakárna. Sbalit nějakou ženskou? Ženský byly fajn. Kór ty mladý. Ale ty kecy, které si člověk musel vyslechnout ... Zajezdit si na motokárách? Párkrát to bylo super, ale už mě to taky nudilo. Jezdilo se furt dokola a nakonec rozhodovala stejně váha jezdce. Skočit s padákem? Jistě, svět shora vypadal zajímavě, ale časově to bylo děsně náročný. Jen tak se válet doma, číst si a poslouchat muziku? Tak to byla vždycky atraktivní možnost. Nakupovat hovadiny? Už jsem je neměl kam dávat a pak jsem je často musel vyhazovat do popelnice, aniž bych je použil. Pozvat na pokec nějakýho zajímavýho intelektuála? Mimochodem, všimli jste si, že intelektuálové mají často plnou hubu keců, jak spasit svět, vyřešit chudobu v Africe, zachránit lední medvědy a takový ty moderní žvásty nulový hodnoty, a přitom jim vůbec nevadí sežrat jídlo a vychlastat kvalitní pití za několik táců v super drahý restauraci a ještě mě za to nechat zaplatit? To já naproti nim jsem sám vůči sobě čestnej. Nic si nenalhávám a nic nenalhávám jiným.

Ale zpět k tomu podstatnému. Co s dnešním dnem? Bavilo mne si vybírat mezi mnoha možnostmi, ale občas bylo těžké se rozhodnout. Asi to bylo tím, že jsem se narodil ve znamení Vah ... Kam jen mě ten život dnes zavane?

Nakonec jsem vyrazil do centra Prahy. Zakotvil jsem v nějaké kavárně, dal si pivo a malý presso, tahle kombinace mě vždy povznesla do příjemné meditativní nálady a jen tak jsem koukal po světě kolem. Bylo těsně po poledni a svět si dával načas. Jak ve Španělsku o siestě. Tátové s dětma vyráželi na procházku, rodiny na týdenní nákupy, polonahý mladý holky na kafe, pár památekchtivých turistů se hnalo za svou porcí kostelů a chrámů a starejch baráků. Normální a tak nenormální svět. Z nadhledu neměl smysl, ale pro jednotlivé aktéry určitě jo. Ale pro mě?

Zpozorněl jsem. Právě se venku řadilo několik koňských povozů za účelem svatby. Bylo kolem toho dost zmatků, všichni byli nervózní a pobíhali zdánlivě beze smyslu zahuštěným prostorem.

Mumraj. V pohodě byli jen koně a pár chlápků středních let, kteří už byli mírně pod parou a zjevně si mysleli, že oni jsou tady, aby se bavili a ne si dělali jakékoliv starosti. Docela mne to zaujalo. Byl jsem zvědavý, jak to ta svatbychtivá sebranka všechno zvládne. Dopil jsem tedy, nechal na stole příslušný obnos plus povinných pět procent a vyšel ven to okouknout zblízka.

Překvapilo mě, jak bylo vedro. Na slunci muselo být snad ke třiceti. Chvilí jsem ještě ty bláznivý svatebčany pozoroval. Směšný obřad, pousmál jsem se. To mi opravdu nehrozí. Ženskou můžete mít i bez téhle šaškárny. Ještě jsem se porozhlédl po nevěstě, zda by stála buď za hřích, nebo za pár táců. Našel jsem ji v obklíčení několika štěbetajících žen. Pořád kolem ní kroužily a něco jí upravovaly na šatech a ve vlasech. V jednu chvíli se mi pohled na nevěstu zcela otevřel. Vypadala docela statně a už usedle. Asi bude toho svýho chudáka za pár let mlátit. Politoval jsem ho a rozhodl se jít za něčím zajímavějším.

V nedalekém obchodním domě jsem si koupil kvalitní plavky od známé firmy Arena, dále velkou výraznou osušku modré barvy s bílým nápisem „Na tobě bych taky chtěla ležet“, opalovací krém ve spreji a nějaké trepky, všechno jsem to nacpal do značkové igelitky a vyrazil na plovárnu. Čistě z pietních důvodů jsem zajel do Podolí. Není špatné oživit pár nostalgických vzpomínek z velmi, velmi raného mládí. Dnes už mi přijde neuvěřitelné, jaké kousky jsme tam ve vodě dokázali předvádět. Umění cvičených delfínů bylo proti těm našim skopičinám nudnou podívanou unavených a nemotorných zvířat. Kam se na nás hrabali! A to nadšení! Zamrzelo mě, že už mi to nadšení chybí. Kam se jen za ta léta ztratilo?

Už jsem v podolském bazénu nějaký ten čásek nebyl a překvapilo mne, jak hodně jsou ty vstupní a očistné prostory zanedbané. V jednu chvíli jsem dokonce zaváhal, zda nemám jet někam jinam. Ale když už jsem tady, proč ne? Odvážně jsem absolvoval nákup vstupenky u protivné důchodkyně, povinné převlečení u rozpadající se lavičky a osprchování pod rezavějící sprchou, která stříkala na všechny strany a jen minimálně na mě. Přepadl mne tam nepříjemný štitivý pocit a postupně mne pohlcoval. Naštěstí zmizel po výstupu k venkovnímu bazénu, kde jsem ocenil modrou vodu, zelenou trávu a lesklé světlé skály nad areálem.

Nasadil jsem si krásné černé brýle od Sergio Tacchiniho a vyrazil nalézt to správné místo k ležení. Opatrně jsem se vyhnul malému vodnímu příkopu, který tady byl z hygienických důvodů. Zastavil jsem se a rozhlížel. Což o to, mladých ženských tady bylo dost, ale většina z nich měla kolem sebe děcka nebo partnera. A děcka a chlapi nebylo to, proč jsem tady byl. Žádný zajímavý objekt jsem nespatriil, tak jsem vsadil na trpělivost. Na jedno volné místo jsem si úhledně uložil osušku, knížku, noviny a opalovací krém. Nápis na mé osušce vzbudil smích u dvou asi patnáctiletých pihatých a oplácaných dívek. Přejel jsem je, vzhledem k jejich mládí, smutným pohledem, vzal jsem si plavecké brýle a vyrazil vyzkoušet, zda jsem nezapomněl plavat. Naposledy jsem plaval na Maledivách v lednu.

Skočil jsem do teplé vody a předvedl pár skvělých motýlkářských temp. Bazén byl relativně prázdný, mohl jsem dobře plavat. Vyseknul jsem pět bazénů a pak chvíli odpočíval u kraje. Chvíli mi trvalo, než jsem zklidnil dech. Už to není jako za starých časů, pomyslel jsem si. Válel jsem se v rohu bazénu a pozoroval šrumec. Naproti na kraji bazénu lelkovalo pár mladých dementů a vyčkávalo na tu pravou osobu, které by skočilo na hlavu. Měli by je zavřít do klece do zoologický zahrady, postavit jim tam bazének, dvakrát denně je krmit, jednou za měsíc je pustit do většího výběhu a nechat svět na ně úplně, ale úplně zapomenout. Beztak jim nešlo o nic jiného, než aby si jich svět všimnul. Jenže svět na ně sral z vysoka. Jako ostatně na nás na všechny.

Znovu jsem vyrazil a dal si na čas dvě kroulové padesátky. Vylezl jsem a ještě zadýchaný došel ke své osušce. Svalil jsem se na ni a začal si vychutnávat plaváním rozpustilé proudění krve ve svém sportovním těle. Velmi příjemné pocity. Snažil jsem se podržet si je v sobě co nejdéle. Přitom jsem se díval kolem sebe a hledal ten pravý objekt.

JO! Yes! Tři deky ode mne byla. Jediná osuška, takže byla sama. Začal jsem počítat. Už před příchodem do areálu jsem se zapřísáhl, že pod 100 bodů nepůjdu. Vymyslel jsem si vlastní hodnotící škálu žen, abych se v nich snadněji orientoval a nevybíral si je jenom podle zrádného a ne vždy spolehlivého instinktu. Hodnotil jsem

sedm nejdůležitějších oblastí. Hlavu, prsa, břicho, zadek, nohy, celkový dojem a bonus. Bonus bylo něco extra, nějaká zvláštnost, vybočení z průměru, mohlo to být cokoliv. Maximum v každé oblasti bylo dvacet bodů. Když jste neměli co na práci, tak to byla docela dobrá zábava a při troše praxe velmi užitečná. Vymyslel jsem si to celé sám. Asi si to nechám patentovat. Každý chlap, kterému jsem se o tom zmínil, byl tou metodou nadšen.

Zajímavý objekt tři deky ode mne měl hezký kukuč, pěknou jemnou pleť bez vrásek, velkých pih a pupínků, širší klenuté a nepopraskané rty, rovný nos, mokré černé vlasy. Mimochodem, už jste si všimli, že je skoro nemožné popsat lidský obličej? Spousta literátů se o to pokouší a na papíře to vypadá dobře, ale když se nad tím zamyslíte, stejně netušíte, jak obličej popisovaného hrdiny vypadá. Ale zpět k věci. Váhal jsem. Rty byly určitě vhodné k líbání. Mokré vlasy byly také pozitivní, svědčily o tom, že hlavní životní starostí a nutností hodnocené není mít nepoškozený účes. 15 bodů. Prsa byla menší, ale pevná, seděla dobře na hrudi, holka byla asi aktivní sportovkyně, snad házenkářka? 10 bodů. Břicho mírně vystouplé, roztomilý pupík, žádné faldy, 20 bodů, maximum. Zadek pevný, souměrný, pěkně doplňoval postavu, hladká kůže. 12 bodů. Nohy kratší, spíše zvláštní než zajímavé, žádné pupínky na stehnech a lýtkách, žádné zbytky po odfláknutém oholení. Chodidla roztomile malá, prsty rovné, nezohavené a nepokroucené od nekvalitních lodiček. 10 bodů. Celkový dojem z této dívky byl vyrovnaný, žádná partie, snad kromě břicha, na sebe výrazněji nestrhávala pozornost. Vypadala docela zajímavě. Ani žádná nudná bucha a už vůbec ne intelektuálka s nosem nahoru. 13 bodů. Jiné? Četla Blesk, to bylo mínus, knížku měla, to bylo plus, věci měla upravené, to bylo taky plus, já nenáviděl nepořádné ženské, kterým se válely doma na hromadě použité kalhotky, kupa vypadaných vlasů, změt' použitých papírových kapesníků, rtěnka, špatně zavřená knížka, obal od polomáčených sušenek a tak. 12 bodů. Tak jsem to sečetl. $15+10+20+12+10+13+12=92$. Raději jsem si to přepočítal znovu, ale bylo to fakt jenom 92 bodů. Sliby se mají plnit a já si slíbil, že takovej frajer jako já by pod sto bodů jít neměl. Snad jen čistě z vědeckých důvodů bych mohl udělat výjimku, ale dnes nebyl den české vědy.

Zvedl jsem se, ještě jednou na ni smutně pohlédl, ona můj pohled zachytila a usmála se. Milý úsměv, připočetl jsem jí 5 bodů

k hodnocení hlavy, ale to už bylo maximum. 97 bodů, smutně jsem jí úsměv vrátil, pokrčil rameny, abych jí dal najevo, že si prostě nemohu pomoci, a přemístil jsem se o několik desítek metrů dál vyhledat holku s vyšším počtem bodů. Napadlo mě, že bych byl určitě dobrý rozhodčí v subjektivně hodnocených sportech jako třeba krasobruslení nebo gymnastika. Třeba bych to jednou mohl zkusit.

Veronika

Terezka byla jediná neplánovaná věc mého života. První a poslední, doufám. Všechny mé plány, životní kalkulace a cíle vzaly za své s jedním nekvalitním kondomem.

Jeden ani ne hodinový vztah s krásným svalnatcem z fitka vrcholící při jednom hloupém zvířecím aktu o jedné sobotní říjnové noci kolem desáté vyústil v sérii provizorních řešení, z nichž žádná se nedala dobře plánovat. A vůbec, jak se srovnat s faktem, že vše, o co jsem přes dvacet let usilovala, může zmizet během několika vteřin?

Najednou jsem nebyla dokonalá. Stalo se mi něco neplánovaného, co mohlo ohrozit mou budoucnost, mé cíle. Má rodina se ptala: jak jsi to mohla udělat? Zvláště ty? Takové naděje jsme do tebe vkládali a ty teď uděláš takovou blbost... Celá moje rozvětvená famílie došla k logickému závěru: to dítě si nesmíš nechat! Zvláště, když otec dítěte je taková zoufalá nula. Budoucnost je ovlivněna geny. Laskavě si uvědom, že tvé dítě může být zaostalý jedinec, který bude mít problém počítat do stovky. Ježíši! U nás v rodině se jen minimálně křičelo. Vždy vítězila fakta, emoce jen výjimečně. O vážnosti mé situace svědčilo i to, že diskuze o mém těhotenství byly velmi vášnivé. Ať tak či onak, závěr byl ale vždy stejný. Nejdřív úspěchy a kariéra. Teprve potom, řízeně, plánovaně a se solidním partnerem si můžeš dovolit dítě. Logicky měli pravdu. Všichni měli pravdu. Já rozumově došla ke stejným závěrům. To dítě se prostě nesmí narodit. Proboha, jaké geny po tom imbecilním svalnatci bych musela jednou krotit? Ne, nedávalo vůbec žádný smysl si to dítě nechat. Ještě ke všemu by mi jeho existence do konce života připomínala moje osudové selhání.

Přes všechnu logiku a argumenty jsem si však byla vědoma, že to je mimořádně důležitá situace. Chtěla jsem si být stoprocentně jistá. Proto jsem se odhodlala k zoufalému kroku. Vyhledala jsem původce problému. Ačkoliv jsem se zařekla, že už ho nikdy neuvidím. Počkala jsem si na něj před fitness centrem. Vidím to jako dnes. Stála jsem tam, ale raději bych tam nebyla. Styděla jsem se za to ponížení. Za to, že to je situace, kterou nemám pod kontrolou. Byl teplý večer a kolem chodili milenci. Všichni se měli rádi a neměli starosti. Jen já... Vyšel z fitka. Fakt jak Chuck Norris. Ta podoba byla neuvěřitelná. Až do chvíle, než otevřel pusou.

„A helemese. Kohopak to tady máme?“

„Potřebuju s tebou mluvit.“

„Najednou, co? Zastesklo se ti po mém Bivojovi, vid’? Chceš si to zas rozdat? Táhle mám auto.“

Prokristapána, už teď jsem litovala, že jsem za ním chodila.

„Jsem těhotná.“

„Ale hovno! Si děláš prdel, ne?“ Koukal na mě jak na zjevení.

Ne, nemohla jsem si to dítě nechat. Určitě by bylo mongoloidní.

„Ne, nedělám. Měl si nekvalitní kondom. Ježíši!“ Stálo mne hodně úsilí se kontrolovat.

„Jakej kondom? Jo tenhle... Co to na mě šíješ? Dneska už přece každá ženská něco žere, ne? Jako proti dětem. Snad mi nechceš tvrdit, že ses spoléhala na kus gumy?“

„Nic jsem nebrala. A viděla jsem, že si bereš kondom, tak jsem myslela...“

„Myslela, myslela. Hovnos myslela!“ zařval na celou ulici, že se lidi zastavovali a dívali na nás. „Ty seš taková kráva, že to nejní možný. Víš, proč jsem měl ten kondom? To bylo jen jako. To já si беру, dyž sem extra nažhavenej. Aby z toho ty baby něco měly. Abych se tak rychle neudělal. Chápeš?“ Rozchechtal se na celý kolo. Skoro se za břicho popadal, jak se píše v románech.

Koukala jsem na něj jak opařená. Poprvé v životě jsem si připadala opravdu naivní, hloupá, nezkušená. A tak blbá. Já ani pořádně nechápala, co mi to říká.

„Tvé motivy, Rudo, jsou vedlejší. Faktem zůstává, že jsem těhotná. Jak to chceš řešit?“

To ho zarazilo. Přestal se chechtat. Jeho pohled nabyl rozzuřený výraz. Na čele mu vyrazil pot.

„Jak, co s tím uděláme? Co to tady na mě chceš hodit, ty píčo! Ty mě nejdřív znásilníš a pak po mě chceš prachy? Jo počkej! Ahááá. Tys to měla všechno promyšlený, co? To byla bouda ...“

„Neblázni, nic jsem ...“ snažila jsem se mu vysvětlit, ale už se nedal zastavit.

„Si myslíš, že dyž seš študovaná, tak ti na takovejhle zkurvenej lep skočím? Tak to ses přepočítala, ty náno! A to šeredně! Neuvidíš ode mne ani vindru. Ošukej si jinýho kreténa, esli potřebuješ taťku pro toho svýho parchanta. Ani kačku ti nedám! Já žádný děcko nechci, já mrřata nesnáším. Serou mě!“

Nemělo to cenu. Otočila jsem se na podpatku a odcházela pryč. Ponížená a vzteky bez sebe. Kdybych neodešla, asi bych se na něj vrhla. Vyškrábala bych mu oči. Za zády jsem slyšela, jak na mě v té ulici plné lidí křičí jak na lesy.

„Jestli umíš do pěti počítat, ty huso, tak si to nech okamžitě vyškrábnout. Bože, chraň mě před tobě podobnejma.“

Ostuda!! Brečela jsem. Řvala jsem jak smyslů zbavená. Nevěděla jsem, jestli to je vzteky nebo zoufalstvím. Bylo to jedno. Pomáhalo mi to.

Po hodině chození pražskými ulicemi se ve mně něco zlomilo. Mysli! Soustřed' se. Používej mozek. Sedla jsem si do kavárny a přemýšlela. Je to netradiční situace a takové si žádají netradiční řešení. Dopila jsem a zaplatila. Zvedla jsem svůj hezký pevný zadek a šla si na tři hodiny projasnit hlavu procházkou do Stromovky. Hlubokým a pomalým dýcháním jsem se dostala do rytmu vln alfa a začala používat svou pravou mozkovou hemisféru. Pronikla jsem do zákoutí mozku, kam jsem se normálně nedostávala. A tam jsem našla touhu. Touhu po jakémisi životním naplnění. Dala se hrozně špatně uchopit. Snažila jsem se tu touhu zachytit a pojmenovat, ale stále mi unikala. Bylo to něco jako spojení se základy ženství a možná ještě hlouběji s principy zachování rodu. Probrala se ve mně žena. Někde tam byla léta hluboce ukryta a teď se projevila. Najednou jsem chtěla být matkou. Rodit, kojit, tisknout k sobě to malinké tělíčko. V tu chvíli jsem se rozhodla, že si dítě nechám. Proti logice, kariéře, rodičům. Možná i tak trochu na truc ...

Tak jsem si Terezku nechala. Navzdory všem a všemu.

Nikdy jsem toho nelitovala. Terezka mi dala za těch šest let tolik radosti, že při tom i všechny mé diplomy a vyznamenání závistivě bledly. A byl fakt vynikající výkon, že jsem s ní dokázala dostudovat poslední ročníky několika vysokých škol. Jsi fakt dobrá, Veroniko, jsi jednička, říkala jsem si a hladila Terezku po jemných nadýchaných vláskách. Po škole jsem nechala zástupy kvalitních nabídek na zlaté zaměstnání u ledu a věnovala se Terezce. I tak jsem při tom zvládla dělat finanční poradenství a má klientela se bohatě rozrůstala.

Dnes už je to všechno minulost. Terezce je šest, ve dne jí hlídá paní na hlídání a já vlastním velkou firmu, která poskytuje finanční, právní a projektové služby. Jenže vlastnit, to mi nestačí. Já ji musím mít pod palcem, tudíž ji i řídím. Generální ředitelka a majitelka v jedné osobě, to jsem prosím já. Dvě stě zaměstnanců, dnes už z celého světa, neboť poskytujeme služby i zahraniční klientele.

Za pár let bych chtěla narušit hegemonii velké šestky, největších firem v oblasti účetnictví a daní, nejen v malých Čechách, nýbrž v celosvětovém měřítku. A to si pište, že já toho dosáhnu.

Když jsem odemykala dveře luxusního bytu v centru Prahy, už jsem cítila ten pohyb a šustot a nadšení, které se mi za pár okamžiků vrhlo kolem krku a mohlo mne umačkat.

„Mami, maminečko, já dnes byla sama nakoupit panenkám šatičky!“ Mumlala mi Terezka do ucha.

Zvedla jsem šťastné oči dál do chodby a viděla Anetu, která mi posunky naznačovala, že jí měla pod kontrolou. Já na to kývla a pokračovala v objímání toho mého roztomilého čertíka. No nebyla já šťastná!

Dan

Ten den u podolského bazénu žádná dívka nebo žena nezískala nad 100 bodů navzdory tomu, že jsem několikrát přimhouřil oči nad drobnými nedokonalostmi. A to prý jsou český holky nejhezčí na světě. Kdybych žil v cizí zemi, musel bych tedy zjevně snížit počet bodů nebo žít v celibátu. No, pro dnešek mne to přestalo bavit, a tak jsem se sebral a odjel do nedaleké půjčovny lodí. Tam

jsem si půjčil veslařskou loď a dvě hodiny jsem si jen tak vesloval po Vltavě. Kdysi jsem to jako dítě zkoušel, nebyl jsem úplný amatér. Ne že bych se nějak honil, jen rozumné tempo.

Po osprchování jsem zavolal jedné své kamarádce a pozval ji na večeři. Radostně přijala.

„Tak jak jsi strávil tenhle krásný májový den?“ ptala se mne, když jsme si odbyli povinné objímání, dosedli a objednali si pití.

„Lovil jsem holky v Podolí,“ odvětil jsem podle pravdy.

„A?“

„Jak vidíš, sedím tady s tebou.“

„Tudíž se žádná nedostala nad devadesát bodů?“

„Nad sto?“

„Ty jsi zvýšil laťku?“ zdvihla údivem obočí.

„Jo, ze začátku to byl jen takový pokus, ale pak jsem se zatvrdil a chtěl to dodržet. A ukázalo se, že není v této zemi moc žen, které by se přes sto dostaly.“

„Raději se ani neptám, kolik bodů bych získala já.“

„Ano, nevplovej do těchto nebezpečných vod. Nicméně ...,“ odmlčel jsem se a zkoumavě ji pozoroval, pak jsem vstal a obešel stůl a přitom ji neustále zkoumal zrakem, „kdyby ses trochu hodila do gala, narovнала záda, vypnula hrud', přimhouřila oči, mírně vyšpulila rty a nechala si vyhladit krk, tak ...“

„Ježíši!“ přerušila mne a přejela si dlaní pleť na krku, „s kým se to kamarádím? Přirozeně, jen žertuješ, že?“

„Jistě, jako vždy.“

„Ty, Dane, upřímně řečeno, mně to tvoje hodnocení ženských přijde hrozné. Hodnotíš nás jak zboží na trhu.“

„No a co? Vy to přece milujete. Kdybyjste na to měli tu správnou vizáž a postavu, tak se přihlásíte na soutěže typu miss všechny. Kolika ženskejm se zapalujou lejtka, jen když se mají jít ukázat v novejš šatech na ples nebo do divadla?“

„Chtít se líbit a být hodnocená jak vědecký objekt je přeci něco jiného.“

„Ale není. Vzpomínáš si na rentgenovou Hanku?“

„Jasně, na tu nelze zapomenout.“

„Ta, když prošla kolem kluka, tak ho během pár vteřin zrentgenovala od paty k hlavě. Boty, kalhoty, rozkrok, vohoz, obličej, zuby,

nos, vlasy, všechno. Normální rentgen člověk necítí, ale Zuzany oči svlékaly tak, že to až fyzicky bolelo. Ta poznala, jaké mám slipy i přes kalhoty. A hned své hodnocení všem vykládala.“

„Brr, ta byla strašná.“

„Ale nebyla. Děkala to, co děláte skoro všechny, jen míň okatě. A tebe štve, když to nějaký chlap dělá jako vy. Já to jen dělám o něco víc exaktně, vy to děláte intuitivně.“

„Mně to je fuk,“ pravila najednou a začala se rozhlížet po restauraci. To bylo pro ni typické, jakmile v nějaké konverzaci prohrávala, tak se začala nudit.

Ivana byla má kamarádka už z gymplu. Seděli jsme totiž spolu v lavici, v té době jako jediní ve třídě. Kluků i holek byl lichý počet, a tak někdo musel sedět s holkou. Já Ivanu znal zběžně od nás ze sídliště. Tak jsem jí to tenkrát navrhl. Přejela mne pohledem od hlavy k patě a utrousila poznámku:

„Takovýho frajera, jako seš ty, snad zvládnou.“

Já na to odvětil: „Promiň, spletl jsem si tě s jinou“ a také k jiné odcházel. Její reakce? Pohrdlivě se zasmála a řekla:

„Srabe!“

Otočil jsem se a pronesl. „Tak jo, zaujala jsi mě. Kde chceš sedět?“

„Čtvrtá u okna.“ A už jsme spolu seděli. Čtyři roky. Docela nám to klapalo. Já dobrej v matice, literatuře, tělocviku, ona dobrá ve všem. Pomáhali jsme si, jak se dalo, nejen ve věcech vzdělávání.

„Seš na ženský moc hodnej,“ řekla Ivana.

Trochu měla problém s logikou. U žen nic neobvyklého. Chvilí mi vyčítá můj koníček hodnocení žen, teď zase, že jsem na ně moc hodnej. Jo, to byla prostě Ivana.

„Už přitvrzuju. Mimochodem, jak to souvisí s neschopností českých žen a dívek dostat se nad sto bodů?“

„Nijak. Já jen, že ženský jsou hrozný potvory,“ pokračovala.

„Moje řeč,“ děl jsem.

„Ty jsi nezažil ani desetinu toho, co ženský uměj. Ty se jich vždy včas zbavíš.“ Ivanu zajímaly moje zkušenosti a já jí je občas vyprávěl. Takže byla v obraze.

„Jo, to je můj takovej obrannej mechanismus. Věřím na prevenci,“ souhlasil jsem. „Jo, když už jsi to téma načala, co všechno ženský uměj? Na co bych si měl dávat majzla?“

„Mám-li být slušná, tak ti to snad ani nemůžu říct. Když si vzpomenu na všechny ty názory, co jsem slyšela před usnutím ... když nás spalo hodně holek v jedné místnosti, ještě teď se červenám.“

„Mně klidně nějaké sprostěárny můžeš říct. Pochybuji, že bys mě dokázala ještě víc zkazit.“

„Raději ne.“

„Nechci ještě to téma opustit. Víš, že o ženských filozofuju rád. Má teorie je, milá Ivano, že většina ženských chce modrý z nebe, což s sebou přináší dva problémy. Ten první je kvalitativního rázu. Nikdo, natož ženský, nemá představu, co modrý z nebe je. A ten druhý? Ten je kvantitativního rázu. Baby nevěděj, kolik by toho modrého vlastně chtěly, a tak to řeší tím, že chtěj vždycky víc. Tudíž je prostě není možné dlouhodobě uspokojit. To je jistota, jen škoda, že o tom chlapce na školách neučej.“

„Hmm, hele, Dane, já mám hlad. Já dneska nestihla oběd.“

Zakroutil jsem hlavou. „Jak můžeš myslet na jídlo, když ti tady říkám svá velká moudra?“

„Právě teď mne velká moudra začala nudit. Víš, co? Řekni mi je, až budu najedená a trošku opilá, ano?“ Mrkla na mne. Mrkání jí moc neslušelo.

Objednali jsme si.

Přinesli nám předkrm, já měl carpaccio, Ivana capresse.

Začali jsme jíst a jen tak plkali, aby řeč nestála.

„Mimochodem, to ses celej den jen tak poflakoval kolem bazénu?“

„Každý máme jiné hodnoty, mně to přišlo docela smysluplný.“

„Co na tom bylo smysluplného, když jsi žádou nesbalil?“

„Někdy je důležitější cesta než výsledek.“

„Ach jo,“ vzdychla, zakoulela očima a pravila: „Už zas moudra?“

„Sakra, ženská. Jídlo už máš, pití taky, tak ti trocha inteligentních informací neuškodí.“

Měla plnou pusku, tak nic neřekla, ale grimasou a gestem vidličkou mi naznačila, ať tedy proboha pokračuji.

„Kde jsem to skončil? Jo ... že cesta je někdy důležitější než výsledek. A teď je to zajímavý. Poslouchej. To vy ženský totiž nikdy nepochopíte. Jste příliš praktické. Má to své historické důvody. Když jste byly v jeskyních a zpracovávaly ulovené maso ...“

Ivana se natáhla přes stůl a dala mi ruku přes ústa.

„Zabrzdi, dneska nemám náladu s tebou diskutovat o ženách v době kamenné.“

Když svou hebkou ručku zase sundala, mimochodem voněla po nějakých květinách, moc příjemné, dodal jsem: „Taky jsem sledoval jednu svatbu z jedné příjemné kavárny. A to je asi tak všechno.“

„Další zbytečný den. Měl by sis najít nějaký životní cíl. O něco usilovat. Život by tě víc bavil,“ pravila.

„To je náká blbost, ne? Dyt' já všechno mám. A abych si jen tak pro formu dával za cíl třeba vylézt na osmitisícovku nebo vyhrát Tour de France nebo postavit novodobou pyramidu nebo zachránit svět od čehokoliv, to je přece směšné. Takový hovadiny pro mne nejsou. Já si nepotřebuje nic dokazovat.“

„Hm, hm, hm... schválně o tom přemýšlej. Nevypadáš totiž šťastně, spíš znuděně.“

„Ježíši, nebudem se bavit o důležitějších věcech? Třeba o tom, co si dáme jako dezert ke kafču?“

Večere pak plynula jak Vltava. Klidně, nerušeně, v pohodě. Jenže Ivana ve mně zasela semínko pochybnosti. To ona uměla. To vůbec ženské uměly. V myšlenkách jsem se k jejím slovům o smyslu mého života vracel. Už jsem jí neměl za zlé její snahu mě měnit a dávat mému životu řád. Snažil jsem se brát to jako pokus o inspiraci od naivní ženské bytosti. Poctivě jsem se nad tím zamyslel. Přezvykoval jsem jehněčí kotletku hebkou jak šlehačka a bez stopy nostalgie jsem si říkal, že má možná pravdu. Už se tak poflakuji několik let a stal jsem se životním pozorovatelem bez jakékoli snahy do života kolem zasáhnout, či dokonce se snažit něco měnit. Možná by bylo zábavné otočit kormidlo a dát životu jiný směr.

Tiše na mne zírala.

„Co se na mě tak díváš? Tak velký oči jsi měla naposled, když jsem ti zachránil život před rozjetou rolbou.“ To byl fakt, jednou jsme byli s partou v zimě v Krkonoších, a když jsme se vraceli ze sjezdovky, Ivana nešikovně spadla na cestu a vymkla si koleno. Řidič rolby ji přehlédl, ale já ji na poslední chvíli strhl do příkopu. Byl to ode mne prostý instinkt, ale několik týdnů jsem pak byl mezi jistými blízkými kruhy považován za hrdinu.

„Ty o mých slovech opravdu přemýšlíš?“ užasla.

„Jo, holka, přemýšlím. Máš nějaký nápad, kde bych se mohl prosadit?“

„Noóó,“ protáhla hlas, znovu zakoulela očima, to jí šlo moc dobře, měla to asi odkoukané z nějakého romantického filmu, pokývala hlavou na důkaz beznaděje.

„Ne, tak neschopný snad nejsem,“ reagoval jsem ihned.

„Ne, ne, Dane, jsi šikovný a chytrý, jen ...“

„Jen co?“

„Uhm, chybí ti ctižádost. A taky touha věci dotahovat do konce. A hlavně, chichi ...“

„Co proboha?“

„Už několik let jsi nikoho neposlouchal. Neumím si představit, že bys poslouchal nějakého šéfa a řídil se nějakými firemními pravidly,“ pochechtávala se dál.

Napil jsem se drahého francouzského vína. Na dodržování pravidel jsem opravdu nebyl žádný kanón. Poslední pravidelnou věcí, kterou jsem dělal, bylo chození do školy na gymplu. Na veřejce jsem už měl individuální plán a stejně jsem ji pak nedokončil. To už jsem byl pracháč a přišlo mi jako ztráta času chodit tam jen kvůli deseti procentům zajímavých věcí a přitom protpřět devadesát procent hovadin. Navíc utrácet nejlepší roky života hlavou ponořenou do nudných skript nebylo nic pro mne. Moc jsem se bál, že čas bude nenápadně plynout svým hlemýždím univerzitním tempem a já pak jednou zdvihnu hlavu od těch mouder a zjistím, že jsem mužem středního věku. Sice vzdělaným, ale se šedivými vlasy, mdlým pohledem a hlavně bez jakéhokoliv kontaktu s opravdovým životem.

„Umíš si například představit chodit každý den na osmou do práce? Dokázal bys vysedávat na ultra nudných poradách a poslouchat ty plky o zvýšení profitu, lepších službách, úsporách nákladů, zlepšení kvality a neusnout přitom? Pravidelně předávat tabulky, analýzy, předpovědi plné prázdných, nic neříkajících čísel? Poslouchat kolegyně, jak se baví o dětech, psech a dietách? Dodržovat firemní kulturu? Odpovídat na každý i ten nejnesmyslnější email do 24 hodin? Chovat se slušně k arogantním zákazníkům? Jíst ty žvance v závodní jídelně? A to bych, prosím, mohla pokračovat dál a dál. Mám?“

Zasmál jsem se. „Ne, to stačí, prosím, představu už mám. Je dostatečně odstrašující. Ale, Ivano, upřímně, opravdu je to tak hrozné?“

„Horší,“ a odfoukla si ofinu z čela. Hezké gesto. Já miloval tyhle malé náhražky slov. „Jsi příliš chytrý a nezávislý na to, abys propadl pracovním úkolům.“

„Pak tedy musím konstatovat, že to by pro mne opravdu nebylo. Ale mimochodem, mít v životě nějaký cíl, teď, jak tady o tom polemizujeme, tak mi to zní přitažlivě. Mít životní cíl přece neznamená automaticky, že bych chodil do práce, ne?“

„Co konkrétního máš na mysli, frajere?“

„Tak jsi mi řekla, když jsme se poprvé sešli ve škole, pamatuješ?“ pravil jsem.

„Jasně, Dane. Mohl bys třeba vymyslet lék proti rakovině. Nebo levná auta na vodík. Nebo nekazící se potraviny, potratovou pilulku, antinukleární zbraň...“ vymýšlela si.

Rozesmál jsem se. Vida, když byla Ivana najedená a napitá, tak se s ní dalo bavit i o obecnějších tématech.

„Ty máš bujnou fantazii, holka! Naznačuješ, že bych mohl být vědec? Jako Edison? Einstein? Wichterle?“

„Hmm, proč ne? Vědci asi nemají pevnou pracovní dobu. Snad mají i minimální byrokracii, co já vím? Mimochodem, při tvých příjmech by sis mohl udělat vlastní vědeckou laboratoř,“ rozváděla to.

„To jo, to by šlo, ale nakonec bych musel něco vymyslet. A to by mohl být problém... nevím, nevím, jestli to je směr, kterým bych se měl vydat. Necítím v sobě tu vášeň něco objevit. A pak je mi úplně odporná ta myšlenka, že bych měl jako zachraňovat lidstvo nebo přispívat k pokroku a takový ty levný žvásty... stejně si děláme srandu, ne? Ale, pořád mluvíme o mně. Co ty? Co je u tebe nového?“

„Okurková sezóna. Vše v zajetých kolejích. Nechceš mě vzít někam na dovolenou? Do nějakého ráje na zemi?“ zavřela oči a zasnila se.

„Když už mě ani ty ráje nebavěj. Já už všude byl,“ pravil jsem a taky zavřel oči a promítal si své cestovací období. Uprůměně řečeno, vůbec jsem nechápal tu nesmyslnou touhu poznat svět, jeho přírodní krásy, úžasně staré památky, cizí kultury a tak. Ale abych jen nefilozofoval a věděl, o čem mluvím, pár měsíců jsem to zkoušel. Objel jsem toho dost, sedm divů světa, amazonský vodopády, skalní štíty v Patagonii, zámky na Seině a tak podobně. Ze začátku to docela šlo a občas jsem si musel přiznat, že je na naší

planetě pár zajímavých míst, ale nakonec se to vše slilo v jednu velkou nudu. I krása nudí a moc krásy nudí moc.

Musel na nás být ale pohled. Sedíme tady, oba zakloněné hlavy se zavřenýma očima, nějaká společná meditace nebo něco takového?

„Ale já ne! Mimochodem, já bych tě na žádný krásy nehнала. Já bych se jen válela v nějakém zapomenutém klidném ráji. Kde nejsou metra, novináři, politici, kanály, dopravní špičky. Jen slunce, pláž, moře a nekonečně modrá obloha.“

„Tam jsem taky byl . . .“, zaváhal jsem. Najednou jsem měl chuť jí udělat radost. Zrovna byl v Praze takovej divnej zapuchlej čas plnej smutku. Kapka slanýho mořskýho vzduchu by mi neuškodila. „... ale koneckonců proč ne?“

„Ty... ty bys mě tam fakt vzal?“ velké rozzářené oči, polootevřený rty, předkloněná hlava. „Vážně?“ vydechla zasněně a nadskočila radostí na židli.

Jen jsem to tak plácnul, nic opravdu promyšleného, ale teď už jsem to nemohl vzít zpátky. Koneckonců byla to moje kamarádka a začal mne těšit pocit, že jí udělám radost. Třeba spolu vymyslíme něco, co bych mohl do budoucna dělat.

„Ráno něco seženu a odpoledne letíme,“ řekl jsem suverénně. Koneckonců jsem byl talentovanej frajer, ne? Rychlost v rozhodování a štedrost, dvě věci, které na ženský vždycky zabíraly. Jak mucholapky na mouchy.

Rozzářily se jí oči, zavýskla, oběhla stůl a začala mě laskat a líbat a prostě projevovat úžasnou radost.

Nechal jsem ji se radovat. Radost se nemá chladit, jak říkají v chytrých knížkách. A upřímně, dělalo mi to dobře. Upřímná radost je výsada těch, kteří nemají všechno.

„A kam pojedeme?“ Ptala se, když už zase seděla na svém místě a vydýchávala to své nadšení a jančení. Docela jsem jí záviděl. Kdy já naposledy dal průchod takové uvolněné, čisté a nefalšované radosti?

Zavřel jsem oči, podíval se zasněně do stropu, na tváři vyloudil tajemný úsměv, představil si tropický ráj a vydechl.

„Jen jasné slunce, žhavá žlutá pláž, křupající písek, blankytné modré moře, skotačící delfíni a nekonečně, nekonečně modrá obloha.“

Rozesmála se.

„Ty krásnej blázne, musíš si ze všeho dělat legraci?“

Bylo neuvěřitelné, jak se u našeho stolu změnila atmosféra. Najednou tady byla přítomna radost, touha, očekávání, uvolněnost. Jako by se kolem nás vytvořila aura pohody.

Do svého duševního deníčku jsem si zaznamenal: *upřímná radost je výsadou těch, kteří nemají všechno*. Jako pozorovatel života jsem si čas od času ukládal do mozku drobná moudra tohoto typu. Tato činnost pro mě měla několik významů. Jednak jsem si sám před sebou připadal chytře. Dále jsem si tím trénoval paměť, což při mém životním stylu bylo určitě chvályhodné. No a navíc správná intelektuální hláška, vyřčená v ten pravý moment a ve správné společnosti mi už několikrát získala ty správné sympatie, zvláště u žen, na kterých pak šlo dobře stavět.

Zítřejší jsme vyrazili na jeden miniaturní ostrov na Maledivách. Údajně tam mělo být všechno, po čem Ivana toužila. A ještě něco navíc. Já si tím nebyl tak jistý. Takových míst jsem už viděl. Doposud jsem však jezdil všude sám. Dovolenou to nenazývám, protože já měl dovolenou pořád. Takže pobyt s Ivanou je určitě zajímavá změna.

Veronika

Udělalí jsme si s Terezkou společnou slavnostní večeři. Dvě panenky měly narozeniny, tak jsme to oslavily.

Já uvařila Terky oblíbenou krupicovou kaši, otevřela jsem pro nás broskvový kompot a pro sebe dobré červené víno. Moje zlatá dcerka posypala krupicovou kaši skořicí a cukrem a kompot dala do skleniček.

Usadily jsme se u stolu se čtyřmi židlemi. Na dvou se roztahovaly panenky, na dvou zbývajících jsme proti sobě byly my dvě.

„Dívej, mami, jak se ta kaše pěkně táhne.“ Terežka zvedala lžici do výšky, pak jí obrátila a nechala kaši stékat zpět do talíře. S větším či menším úspěchem. Já jedla kaši taky. Pro tu atmosféru. A pak, nechtělo se mi vařit něco jiného. Hráli nám k tomu naše oblíbené Bee Gees, jejich staré hity.

Bylo nám báječně. Nic nám nechybělo. Bohužel, moje ctižádostivá mysl mi jako obvykle v takových chvílích začala předkládat nevyřešené pracovní problémy, kterým budu zítra v práci čelit.

Ach, kdybych jen měla schopnější pracovníky, o co by byl život jednodušší, povzdechla jsem si.

„Mami, proč vzdycháš?“ všimla si moje malá pozorovatelka.

Ne, dnes si práci nebudu kazit večer, rozhodla jsem se, Terezka si nezaslouží, abych myslela místo ní na něco jiného. Dnes večer jsem byla silná a násilím jsem myšlenky na problémy vytěsnila ze svého mozku.

„Snažím se jen správně dýchat. Abych měla pěkná prsa.“

„Já budu mít taky pěkná prsa, dívej,“ propnula tělo, zastrčila břicho, vypnula hrud' a začala se hlasitě a s otevřenou pusou nafoukovat. Vypadala roztomile a komicky. Rozesmála jsem se a hned mi bylo líp. Smích opravdu léčil. Proč jen se v práci nesměji? Byla jsem tak orientovaná na řešení problémů a konfliktů, že smích byl nevídaným vetřelcem. Dost! Už zase práce.

Natáhla jsem se a píchla jsem ji do nafouknutých tváříček. Vyprskla vzduch a zbytky kompotu. Nasadila provinilý výraz a čekala, až jí vynadám. Už jsem se na to chystala. Nakonec zvítězila komičnost celé situace.

Obě jsme se rozesmály. Normálně jsme se řehtaly.

„Pocem, ty moje trdlo.“

Seskočila ze židle a skočila mi na klín. Přitiskla jsem jí tvář na vlásky a dál jsme se smály.

A takhle jsme občas trávily večery. Až jednou budu stará a budu vzpomínat, budu si určitě říkat, že takhle nějak vypadá štěstí. Štěstí.

Dan

Jestli hledáte fakt klid, zajed'te si na Maledivy. Po pár dnech vám bude i přelet ptáka nad hlavou nebo jedna větší vlna připadat jako největší vzrušo vašeho života. Život tam má velmi pomalý, až meditativní charakter ještě stupňovaný o neustále se opakující šumění vln a lehký větřík, který šelestí skrz listy palem a různých jiných exotických rostlin. Fakt lázně pro rozbouřené a neklidné duše, které potřebují vypadnout z toho západního shonu.

Chvíli jsme se potápěli a pak jsme se udýchaní a lehce malátní opalovali na malém člunu asi sto metrů od našeho ostrova. Člun se líně pohupoval v Indickém oceánu a fungoval jak uspávací prášky.

„Kurva, to je pařák,“ vypustil jsem svou oblíbenou větu z populárního filmu Dědictví aneb Kurvahořigutentag s hvězdným Bolkem Polívkou.

„Fuj! Takové ošklivé slovo se tady do té nádhery nehodí,“ zamumlala kousek ode mne Ivana.

„Právě naopak. Kde jinde by se tak trefné slovo dalo použít? Mám jednoho kamaráda, velkého milovníka hor, a jeho teorií je, že ve výšce nad dva tisíce metrů by se neměla používat jiná než vulgární slova, jinak se prý ta úžasná krása kolem nedá pojmenovat.“

„Toho sprostáka znám?“

„Ne. A ani ti ho nepředstavím, zkazil by tě. I když, koneckonců, možná by to bylo ku prospěchu věci.“

„Tvým štěstím je, že je mi tak fajn a že se mi nechce zvedat. Jinak bych tě zboxovala a hodila do moře.“ Aspoň mi to teda rukama na dálku předvedla. Spojila si pěstičky a zamávala jimi před obličejem směrem ke mně. Rozesmálo mne to. Fakt tady byla pohoda.

„Mimochodem, když je řeč o kurvách... vzpomněl jsem si na jeden citát z románu od Remarquua. Cituji: Poznal jsem mnohem víc kurev mezi normálními ženami než mezi těmi, které se tomuto obtížnému řemeslu věnovaly.“

„Co ty o tom víš, proboha?“

„Já? Nic, jak víš, jsem jen pozorovatelem života a ten normální lidský život mě mívá oklikou. Běžné lidské starosti neprožívám a svět mi je ukradený.“

„Cyniku!“

„Nejlepší povahu mají cynici a nejhorší idealisté. Všechny světové války byly způsobeny vznešenými ideály.“

„A vůbec, mně je to taky putna. Tady je tak božsky.“ Otočila se na bok a zahleděla se na moře.

„Kurva, to je pařák,“ zopakoval jsem si s chutí.

„Tak ať je po tvém, ty primitive,“ odpověděla, „nazývej si tady ten ráj, jak chceš, koneckonců to tady platíš.“

Lodka se mírně pohupovala na klidném moři a vlnky jí narážely do boků. Byl to takový menší motorový člun, který voněl novotou. Bílý s modrými pruhy po stranách. S malou kajutou uvnitř.

„Ježíš, já mám chuť na sex,“ prohlásila Ivana a protáhla si ruce za hlavu a napnula nohy do špiček jak mladá kočka. Měla na sobě bílé jednoduché plavky.

„To je normální, když se mluví o kurvách,“ odvětil jsem.

„Proč ty se mnou vlastně nespíš?“ zeptala se tiše, jakoby jen pro sebe, až jsem pochyboval, zda to vůbec řekla.

„Jsi můj drahokam přátelství a já ho nechci poskvřnit.“

„Ale drahokamy je potřeba obrousit, pak jsou mnohem krásnější.“

„Ty potřebuješ obrousit?“

„Hmm.“

„To bylo ano nebo ne?“

„Hmm,“ zapředla znovu.

Neodpověděl jsem hned. Zvedl jsem hlavu, podložil si ji loktem, nasadil černé brýle a začal Ivanu pozorovat. Ležela na zádech metr ode mne a měla zavřené oči. Hnědé vlasy stažené šátkem, obličej měla normální a jedinou zvláštností na něm bylo větší množství pih. Postava spíše plnější, slušně zaoblená, bez zjevných nedokonalostí či kuriozit. Trochu na ní bylo vidět sedavé zaměstnání a žádné omezování, co se jídla týče. Hebké zlatavé chloupky na břichu, stehnech a rukou ještě se zbytky mořské vody vytvářely zlatavý odlesk. Najednou mi připadala sexy a přistihl jsem se, že ji v duchu svlékám.

„Známe se už přes deset let a nikdy jsme spolu nic neměli,“ řekl jsem zbytečně.

„Věčná škoda,“ odvětila.

„Nikdy jsi nic nenaznačila.“

„Vždycky byl kolem tebe zástup krásek a tys mě skrz ně ani neviděl.“

„Ach, takhle to tedy bylo.“

„Přesně takhle,“ utrousila mezi růžovými rty, na kterých se srážely kapky moře nebo potu nebo opalovacího krému.

Najednou se zvedla, udělala krok a skočila do moře.

A je to vyřešeno, pomyslel jsem si. Oddechl jsem si. Aspoň na chvíli.

Když se vynořila, zamávala mi a plavala směrem k malému ostrůvku uprostřed nekonečného Indického oceánu.

Zase jsem se natáhl a zasníl se. Život byl nádhera. Pohádka. Procházka růžovou zahradou. Sjezd navátým prašanem. Plachtění nad obzorem. Zaoceánská plavba a podobné nesmysly.

Člun se pohupoval v moři jakoby bez cíle a beze smyslu, jen pro ten pohyb. Přesně jako můj život. Pět let zábavy bylo za mnou a já cítil potřebu změny. Jenže má vůle byla stále na velmi nízké úrovni. Jasně, chtěl jsem něco změnit, ale když si zvyknete na pohodu,